

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Η οικονομός μου με πήρε ιδιαίτερος και μου μίλησε ελεύθερα. ‘Ο Ζάκ και η Λιάνα έχασαν το πρωινό τραίνο κι έφυγαν το μεσημέρι. ‘Επί τέλους !.. Κάποιος ύποπτος επιτηρεί απ’ το πρωί σχεδόν το σπίτι, όπως έχει αντιληφθεί. Δέν ξέρει ποιός εινε. ‘Υποψιάζεται πως πρόκειται για άνθρωπο του κ. Σαβάζ. Μολταυτα εινε ησυχία εφ’ όσον ο κύριός της βρίσκεται πειά μακριά απ’ το Παρίσι. .

‘Ενώ μου έδιδε όλες αυτές τις πληροφορίες έβγαλε και μουδωσε ένα σημείωμα της Λιάνας. Της το έστειλε μ’ ένα υπάλληλο του ξενοδοχείου λίγα λεπτά πριν φύγουν.

‘Όταν κατέβηκα στο άμαξι μου άνοιξα και διάβασα το γραμματάκι της Λιάνας. Μουδωραφε :

«Αγαπητή μου,

Φύγω. Χάσαμε το πρώινό τραίνο και φύγαμε το μεσημέρι. Δυστυχώς δέν πρόφθασα να σέ ειδοποιήσω. Παρηγόρησε τον ‘Ερνέστο. ‘Η καρδιά μου σπαράζει σάν τον σκέπτομαι. Συννενοηθήκαμε με τον Ζάκ να πάμε στη Ρώμη. Αυτό δέν τό ξέρει φυσικά κανείς. Εινε τό μουσικό μας. Μην σου ξεφύγη και τό μάθη ό ‘Ερνέστος. Γράψε μου στη Ρώμη, στο ξενοδοχείο «Βινετιο». Θά περιμένο εκεί γράμμα σου μ’ άνωτία... Χαίρε... Σέ φιλώ γλυκά ‘Η Λιάνα σου...»

‘Εσχισα τό γράμμα και γύρισα στο σπίτι, άφου περασα κι’ άγώρασα μερικά πράγματα. Βρήκα εδω ένα σημείωμα εκ μέρους του κ. Σαβάζ. Δέν εινε γραμμένο από τον ίδιο κι’ αυτό μου φαίνεται πολύ περιεργο. Πρέπει να τρέξω να μάθω τί συμβαίνει...

(‘Απ’ τό ‘Ημερολόγιο του ‘Ερνέστου Σαβάζ)

‘Όλα χάθηκαν πειά !

Τίποτε δέν μου μένει. Κάθε μου έλπίδα έσβυσε. Νικήθηκα, έξευτελιόστηκα, συντριφτηκα !

Είμαι νικημένος !..

Μη μπορώντας να άποφέρω πειά την άγνια που μ’ έπνιγε, αναγκάστηκα να τρέξω μόνος μου στο σπίτι του Διευθυντού της ‘Αστυνομίας. Με δέχτηκε άμέσως. Μ’ έβαλε να καθήσω σιμά του και μου εινε με λυπημένη φωνή, πού τίποτε τό ειχαρίστο δέν προμηνούσε.

— Καλά εκάνατε πού ήρθατε φίλε μου. ‘Επρόκειτο βέβαια να σάς ειδοποιήσω, μα μιά και ήρθατε θα τά πούμε εδω καλύτερα.

— ‘Εμάθατε τίποτε ; ρώτησα με πνιγμένη φωνή.

— Ναί... έμαθα... Μην άνησυχήτε. Μην κάνετε έτσι... Δέν χάθηκε τό παν.

Τόν κίτταξα στα μάτια τρομαγμένος. Τί έννοσθες ; Τί ήθελε να πη ;

— Θά πάρετε τσάι ; με ρώτησε.

— ‘Οχι, ειπα, ευχαριστώ. Πέστε μου καλύτερα τί πληροφορίες έχετε. ‘Αν ξέρατε ποσο άνησυχά !

— Ναί, τό γνωρίζω. Μα δέν πρέπει να κάνετε έτσι. Σας ύποσχομαι να σας βγάλω απ’ τη δύσκολη αυτή θέση...

— Τί συνέβη ! Πέστε μου τί συνέβη ; Ρώτησα και πάλιν τρέμοντας από συγκίνηση.

— Τίποτε τό εκτακτο φίλε μου. Κάτι πού μπορούμε να τό προλάβουμε.

— Τί θέλετε να πητε ;

— ‘Η γυναίκα σας έφυγε!..

— ‘Εφυγε ;

— Ναί, μη ταράττεσθε όμως... ‘Εφυγε τό μεσημέρι για τη Μασσαλία, συνοδευόμενη από τον κ. Μονέλ.

— Για τη Μασσαλία ;

— Ναί, αλλά εινε εύκολο να προλάβουμε τό κακό. Μπορούμε να τηλεγραφήσουμε στην άστυνομία Μασσαλίας να τους συλλάβη και να τους στείλη πίσω με συνοδείαν.

-- ‘Α, όχι, όχι...ποτέ...Δέν θέλω...

— Διστάσετε ;

— Ναί, δέν θέλω να γίνη αυτό. Εινε χυδαίο, εινε έξευτελιστικό.

— Μην τά πέρανε τόσο τραγικά

τά πράγματα φίλε μου. Θά δώσω έντολή να ενεργήσουν με φρόνησι, με λεπτότητα...

— ‘Οχι... όχι...

— Και όμως εινε η μόνη ενεργεια την όποιαν μπορούμε να κάνουμε...

— Ναί... ίσως... αλλά δέν θέλω... δέν πρέπει...

‘Ο άστυνομικός διευθυντής προσάθησε να με πείση, μα δέν έδέχθηκα. Δέν ήθελα να συμβη αυτό. Να την συλλάβουν !.. Να την σύρουν πίσω, έτσι, σάν μιá κοινή γυναίκα !.. ‘Α, όχι, όχι...

Εύχαρίστησα τον κ. Διευθυντή και σηκώθηκα να φύγω. ‘Όλα γύριζαν-γύριζαν γύρω μου. ‘Η καρδιά μου ήταν βαρειά. Φοβόμουν μην σωριαστώ κάτω...

‘Ο κ. Διευθυντής προσάθησε με κάθε τρόπο να με πείση.

— Σκεφθήτε καλά την πρότασή μου, μου ειπε. Κι’ όταν τό άποφασίσετε έλατε να μου τό πητε. ‘Αρχει να μην αφήσετε να περάση ό καιρός στα χαμένα... Πρέπει να τηλεγραφήσω στη Μασσαλία πριν φύγουν από κει...

Τού ύποσέθηκα πως θα σκεφθώ και έν ανάγκη θα ζήτησω να τον δω. Τον έχιμαρέτησα, μου έφιξε φιλικά τό χέρι και έφυγα σάν κνηνημένος.

‘Ηρθα στο σπίτι κι’ έγραφα τις γραμμές αυτές. ‘Όλα γυρίζουν γύρω μου, είμαι έντελώς άπελλιμένος πε ά...

Τά μάτια μου βοερκώνουν, κλαίω σάν μικρό παιδί.

Τώρα πειά δέν μου μένει παρά να πεθάνω...

Δέν βλέπω να γράψω... Τά γράμματα στριφουρίζουν μπρος στα μάτια μου... παρ’ όλο τό κρύο, άφθονος ιδρώτας σταλάζει απ’ τό μέτωπό μου, ρίγη δυνατά με συγκλονίζουν !..

— Θά τρελλαθώ ; ...

— Θά πεθάνω ; ...

Προτιμά τό δεύτερο. ‘Εκει πούφθασαν τα πράγματα τί να την κάνω πειά τη ζωή ;

Κλαίω... κλαίω άπελλιμένα κι’ η φαντασία μου την ξαναεργει σιμά μου, σάν όπτασία... σάν φάντασμα !..

Λιάνα, αγαπημένη μου, γιατί να μου τό κάμης αυτό ; Τό ήξερες καλά... Δέν μπορούσα να ζήσω μακριά σου...Λιάνα πεθαίνω !

(‘Απ’ τό ‘Ημερολόγιο της κομησσης Ρ...)

‘Επήγα στο σπίτι του κ. Σαβάζ κι’ έμεινα κατόκλητη όταν είδα την κατάσταση, στην όποια βρισκόταν. Θέε μου !.. Δέν φανταζόμουν ποτέ πως θα τον χτυπούσε τόσο δυνατά η συμφορα αυτή... Μου ειχε γράψει ό γιατρός του από προσωπικό ένδιαφέρον.

Βρήκα τον κ. Σαβάζ στο κρεβάτι, σε φρικτή κατάσταση. Τόν έκαινε, τόν έφλόγιζε ό πυρετός, δέν ήξερε πού βρισκόταν, βγγούσε βαρειά και φώναζε την γυναίκα του !..

‘Όπως μου ειπε ό γιατρός η κατάσταση του εινε σοβαρωτάτη. Πρόκειται περι έγκεφαλικού πυρετού κι’ ό θεός τό ξέρει, αν θα γλυτώσει...

Κάθησα πλάι του και του μίλησα σιγανά, μα ούτε με άκουσε, ούτε μ’ έγνώρισε... Παραμιλάει διαρκώς, φωνάζει, θέλει να σηκωθή απ’ τό κρεβάτι του και να φύγη...

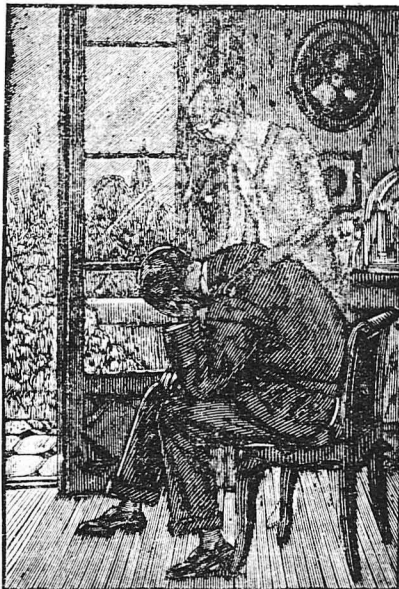
‘Όταν τόν άκουσα να καλή μέσα στα παραληρηματά του την Λιάνα, αισθάνθηκα ειλικρινή μετάνοια για τόν ρόλο πούπαιξα σ’ όλη αυτή την ιστορία...

Και τώρα τί πρέπει να γίνη ; Μόνον η επάνοδος της Λιάνας θα μπορούσε να του κάμη καλό...

Εύτυχώς έχω τη διευθυνσή της...

Θά της τηλεγραφήσω άμέσως. Και δέν άμφιβάλλω πως θάρθη...

(‘Ακολουθει)

Κλαίω... κλαίω άπελλιμένα κι’ η φαντασία μου την ξαναεργει σιμά μου...

